

Ἀποῦ εὐρέθη τὸ φέρετρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, ὡς προείπομεν, ἐτίθουν τὸν νεκρὸν, ἐσήκωναν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τοῦτο ἐκάλουν· Ἄρδην φέρειν.

» Φέρουσιν ἄρδην πρὸς τάφον τε καὶ πυρὰν.

Συνώδευον τὸν νεκρὸν οὐχὶ μόνον οἱ ἄνδρες, συγγενεῖς τε καὶ φίλοι, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες κλαίονσαι, μετὰ τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς ἐκπεπλεγμένην. Ποῖν σηκίωσιν τὸ λείψανον ἐπλησίαζον ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι νὰ δώσωσιν εἰς τὸν θανάοντα τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, ὡς λέγει ὁ Εὐριπίδης περὶ τοῦ Ἀδμήτου.

» Ὑμεῖς δὲ τὴν θανοῦσαν, ὡς νομίζεται.

» Προσεύπατ' ἐξιοῦσαν ὑστάτην ὁδόν.

Ἡ πομπὴ τῆς ἐκκομιδῆς τοῦ νεκροῦ ἐγένετο μετὰ εὐταξίαν μεγάλην, δηλαδὴ εἰς τοὺς ἀξιωματικούς καὶ πολεμικοὺς ἄνδρας, οἵτινες χάριν τιμῆς ἐφέροντο πολυτάκεις ἐπὶ τῶν ἀσπίδων των, προηγούμενοι οἱ ἱππεῖς, καὶ αἱ ἄμαξαι, ἔπειτα τὸ λείψανον, καὶ ὀπίσω οἱ πεζοί, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ Ὀμήρου.

» Πρόσθε μὲν ἱππεῖς, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν

» Μῦριοι ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.

Ἄν ὅμως ὁ νεκρὸς ἦτο πολὺ μεγάλῃς ὑπολήψεως καὶ γέρων, ὅλοι ἐπορεύοντο πεζοί, καὶ τοῦτο ἔλεγον Ἐκπέμπειν, παραπέμπειν, προπέμπειν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑ- ΓΩΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ἈΓΙΑΣ ΦΩΤΕΙΝΗΣ.

Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὰς 18 τοῦ τρέχοντος, ἔλαβον χώραν αἱ ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναγωγείου τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, ἐνώπιον τῶν Ο. Ἐπισκόπων Ξανθοπούλεως Κ. Καισαρίου καὶ τοῦ πρώην Ἐκρυθ. Κ. Ἀνθίμου, (ἀπόντος τοῦ Ἀγίου Σμύρνης εἰς περιοδείαν), ἐνώπιον πολλῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς πόλεώς μας, καὶ ἐνώπιον πολυπληθοῦς ὁμηγύρεως, ἥτις τὰ κρινὰ καλὰ προτιθεμένη πάντοτε εὐηρεστήθη καὶ πάλιν νὰ τιμῇ διὰ τῆς παρουσίας τῆς τὸ ἀγλαὸν ἐκεῖνο τῆς παιδείας τέμενος, καὶ τὸ λαμπρὸν καὶ ἄξιον λόγου τῶν Μουσῶν καταγῶγιον· περιττὸν δὲν εἶναι νομίζομεν, νὰ εἴπωμεν ἐνταῦθα ἐκ προοιμίων, ὅτι ἡ ἰδέα μας περὶ τῆς σχολῆς ταύτης εἶναι αὕτη ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ἄλλοτε ἐξεφράσθημεν, καὶ ἐλπίζομεν νὰ μὴν ἀπατώμεθα· διότι καὶ τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον τοσοῦτον συνεκινήθη ὥστε καὶ ἐγνώρισεν, ὅτι ὅχι μόνον εἰς αὐτὴν Σχολὴν ἐκπαίδεύονται κοράσια τὰ ὁποῖα θὰ γίνωσιν μίαν ἡμέραν καλαὶ μητέρες, ἀλλὰ ὅτι καὶ τὸ ἔθνος θέλει ἰδεῖ εἰς τὸν ὀρίζοντά του ἐπανερχομένης πολὰς Σαπούς καὶ Ἀσπασίας τὰς ὁποίας στερεῖται.

Πασίγνωστον εἶναι, ὅτι ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις εἰς τὸ θῆλυ γένος εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα, καὶ ἀναγκαιοτάτη μάλιστα εἰς τοὺς κατὰ τοὺς ὁποίους ζῶμεν καιρούς. Ἐὰν ρίψωμεν ὄμμα εἰς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, θέλωμεν παρατηρήσει γυναῖκες ὅχι μόνον οὐδὲν διαφερούσας ἀνδρῶν κατὰ τὰς γνώσεις, ἀλλὰ καὶ ἂν πιστεύσωμεν τὴν Ἡρόδοτον, μετεχούσας καὶ ἀπὸ τὰς ἐργασίας αὐτῶν. Σήμερον ἐὰν ἐγένετο τοῦτο ἴσως ἤθελεν εἶσθαι παράδοξον, τότε ὅμως ὅτε ἐγνώριζον ὅτι ἡ γυνὴ οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἀνδρὸς, οὔτε κατὰ τὰ δικαιώματα, οὔτε κατὰ τὸ λογικὸν οὔτε, οὔτε, οὔτε, ἐφρόνουν καὶ ὅτι πραγματικῶς δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχωσιν εἰς τὸν κόσμον ὄντα τῆς αὐτῆς ὕλης, καὶ τῆς αὐτῆς τάξεως, ἄνισα καὶ διάφορα. Οἱ Αἰῶνες θορυάζουσιν ἐπὶ τὰ ὀλίγα μέιναντα τῆς Σαπούς ἔπη· τὸ πάλαι πολλὰ ὑπῆρχον ταύτης ὁμοιοὶ καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων τὰ χεῖλη χεῖμαρρος ἔρρεε λόγων σοφῶν.

« Ὡστε νηφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαί. »

Τὸ κορασιακὸν τοῦτο Σχολεῖον τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, παρουσιάζει πρὸ τινων ἐτῶν χαρακτῆρα σπουδαιότατον, διὰ τοὺς ὁποίους παρσθέντει ἡμῖν καρπούς ὅχι μόνον ἀλληλοδιδασκτικῆς διδασκαλίας ἀλλὰ καὶ Ἑλληνικῶν μαθημάτων. Τοῦτο χρεωστοῦμεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν· χρεωστοῦμεν καὶ νὰ εἴπωμεν ὅμως, ὅτι ταῦτα ὠφείλονται εἰς τὸν καλὸν καὶ ἀγαθὸν Κ. Δημ. Μαρκουλίδην, ὅστις ἐκ μόνῃς τῆς ἀγαθῆς προεραϊσῆς του ὁρμώμενος, θυσιάζει πολλὰς μὲν τῆς φιλοτιμίας ἀπαιτήσεις, πολλὰ δὲ ἄλλα συμφέροντα· καὶ ἅς τὸ εἰπώμεν. ὁ Μαρκουλίδης μισθοῦται μόνον ὡς ἀλληλοδιδάσκαλος, ὅθον παραθέτων ὁ ἀξιότιμος οὗτος ἀνὴρ εἰς τὴν κοινὴν ταύτην τράπεζαν κατὰ περισσώτερον τοῦ δέοντος, ἥτοι προόδους τοιαύτας δωρεάν, δὲν εἶναι τῶντι πολλῶν ἐπαίων ἀξίος; ἡ Σμύρνη δὲν πρέπει νὰ χρεωστῇ εἰς τὸν ἄνδρα τοῦτον χάριτας καὶ χάριτας ὅχι εἰς ἀπλοῦς μόνον λόγους περιοριζομένας ἀλλὰ καὶ εἰς πράξεις; . . .

Πολλάκις εἶδομεν τὸ Παρθεναγωγεῖον τοῦτο, καὶ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ διδάσκοντα ἐπὶ κεφαλῇς τετρακοσίων κορασίων πολλάκις· καὶ ἡ μὲν Σχολὴ μᾶς ἐφάνη ὁμοία νηὸς θαλασσοδρέκτου καὶ ποντοπόρου κατεπεφορτομένης ἐπιβατῶν, ὁ δὲ διδάσκαλος ὅμοιος ναύτου ἀτρομήτου γενναίως πηδαλιουχοῦντος ἐν αὐτῇ. Πρὸ ἐπτὰ ἐτη διαιρεῖται αὕτη εἰς τρία τμήματα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν πρῶτον καλούμενον Νηπιακόν, περιέχει πολλὰς μαθητρίδας διδασκομένας Γραφὴν, Ἀνάγνωσιν, Ἀριθμητικὴν καὶ χειροτεχνήματα· τὸ δὲ δευτέρον εἶναι τὸ ἰδίως Ἀλληλοδιδασκαλεῖον καὶ τοῦτο ὡσαύτως περιέχει πολλὰς μαθητρίδας. ἴσως ὑπὲρ τὰς διακοσίας, διδασκομένας τὰ ἐφεξῆς μαθήματα· ἥτοι, Γραφὴν, Ἀνάγνωσιν, Ἀριθμητικὴν, Κατήχησιν, Γραμματικὴν καὶ χειροτεχνήματα· τὸ δὲ τρίτον

εἶναι τὸ Ἑλληνικὸν ὑποδιαιρούμενον εἰς δύο τάξεις, καὶ ἡ μὲν πρώτη ἔχουσα ὑπὲρ τὰς εἴκοσι μαθητρίας διδάσκεται ἀρχὰς Ἑλληνικῶν μαθημάτων, Γραμματικὴν, Ὄρθογραφικὴν, Κατὰχρησιν. Γεωγραφίαν, Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, Ἀριθμητικὴν, Καλλιγραφίαν καὶ χειροτεχνήματα· ἡ δὲ δευτέρα ἢ ἡ ἀνωτάτη τοῦ Σχολείου τάξις, διδάσκεται τὰ αὐτὰ μαθήματα τῆς δευτέρας τάξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου παραδιδομένη περιπλέον δεινότερους περὶ τοὺς Συγγραφεῖς, ἀρχὰς συντάξεως, θεωρίαν Γραμματικῆς, καὶ Γενικὴν Ἱστορίαν. Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τοῦ παρελθόντος. Ἐνταῦθα ἴσως μᾶς εἴπη τις τοῦτο· τοσαῦτα κοράσια καὶ τοσαῦτα μαθήματα διδάσκονται ὑφ' ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου; ὄχι βέβαια· ἀλλ' ἰδοὺ τί συμβαίνει· τὸν διδάσκαλον βοηθεῖ καὶ ἡ διδασκάλισσα Κ. Ἀνέτα Σωτηροπούλου, τὰ χειροτεχνήματα διευθύνει ἡ Κ. Π. Πιττακοῦ, βοηθομένη καὶ ἀπὸ δύο ἄλλας διδασκαλίσσας, τὴν Κ. Ἀναστασίαν Παναγιώτου καὶ τὴν Κ. Κλεάνθη Παιπαζογλου. Αἱ δύο τελευταῖα ἐργάζονται καὶ εἰς τὸ Νηπιακὸν καὶ εἰς τὸ Ἀλληλοδιδασκτικὸν καθ' ὥρας διωρισμένας, ἐπομένως ἡ Σχολὴ ἔχει κατὰ τὸ σύστημα τοῦ διευθυντοῦ καὶ ἄλλο ἀξιόλογον πλεονέκτημα, ὅτι αἱ ἀνώτεραι τάξεις διδασκόμεναι, διδάσκουσι τὰς κατωτέρας. Ἄξιον ὅμως παρατηρήσεως εἶναι, ὅτι αἱ ἀνω διδασκαλίσσαι ὑπῆρξαν ποτὲ μαθήτριαί τῆς αὐτῆς Σχολῆς καὶ τοῦ αὐτοῦ διδασκάλου ἐκπαιδευθεῖσαι παρ' αὐτοῦ ἀρίστως, ἡ Κ. Σωτηροπούλου ἐτελείωσε πρὸ 5 ἔτη τὴν σειρὰν τῶν μαθημάτων τῆς καὶ ἤδη διδάσκει ἐν τῇ αὐτῇ Σχολῇ μεταδίδουσα ἀόκνως τὰ κατὰ δύναμιν ὁμοίως καὶ αἱ ἄλλαι.

Τοιοιούτοτρόπως εἶναι διοργανισμένον τὸ Ἐκπαιδευτήριον τοῦτο καὶ ἡμεῖς οὔτινες εὐρεθέντες καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων τοῦ καὶ ἰδόντες ἰδίους ὀφθαλμοῖς τὰς προόδους του, ἠθέλαμεν εἰσθαι ἀχάριστοι ἐὰν δὲν ἀποδόσωμεν τοῦλάχιστον τὸν δικαίον ἔπαινον εἰς τὸν Κ. Μαρκουλίδην, μὴ φαινομένης ἄλλης ἀμοιβῆς, ὅστις μοχθῶν πάντοτε, ὑπὲρ τῶν θυγατέρων μας ἐπιμελῶς καθ' ἐκάστην καὶ αὐτὰς τὰς Κυριακάς ἕως τὴν Μ. ἐργαζόμενος, μὴ φυλάττων παρὰ μόνον ὀλίγας ἑορτὰς ἄνευ παραμικρᾶς διακοπῆς τὸ θέρος, καὶ ταῦτα τὰ βλέπωμεν ὀφθαλμοφανῶς ὁκ-ῶ κατὰ συνέχειαν ἔτη.

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναγωγείου τούτου διαρκέσαι μίαν περίπτου ἐβδομάδα ἔχαροποίησαν τοὺς πάντας διὰ τὰς ὁποίας εἶδειξαν προόδους· καὶ ἐφέτος ὡς καὶ ἄλλοτε κατὰ συνήθειαν ἀπελύθη μία τάξις, ἡ ἀνωτάτη. Εὐχαριστοῦμεν καὶ πάλιν ἐκ ψυχῆς τὸν Κ. Δημ. Μαρκουλίδην, ὅστις σημαντικῶς ὑπομένων ἀπολαμβάνει ἀπὸ τῶν δημόσιόν μας μόνον μειδιήματα εὐλικρινῆ καὶ ἄδολα ἀντὶ τῶν ταπεινῶν του ὑποκλίσεων.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ.

«Ὁ Ὀνωράτος, περίφημος ἱεροκῆρυξ καππουκῖνος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Λουδοβίκου ΙΔ'. διεπραγματεύετο μὲ γελωτώδεις τρόπους τὰς ἀληθείας τῆς θρησκείας. Ἀπλῶν ποτὲ περὶ τῆς τελευταίας κρίσεως, ἔλαβεν μίαν κεφαλὴν νεκροῦ, καὶ μὲ φωνὴν μεγαλοπρεπῆ ἀποιενόμενος πρὸς αὐτήν, «Ὁμίλησε, τὴν ἔλεγεν, ὁμίλησε. Να μὴν ἦσαι τὸ κρανίον κανένος κριτοῦ; Δὲν ἀποκρίνεσαι; Ἡ σιωπὴ σου εἰς κατάφασιν.» Βάλλων δ' ἔπειτα δικαστικὸν πῖλον ἐπ' αὐτῆς, «Δὲν διεφθίρες μὲ χρυσίον τὴν δικαιοσύνην; Δὲν ἐκώφανες πολλάκις εἰς τὴν ἀκρόασιν; Δὲν συνεννόηθης μετὰ τοῦ δικηγόρου, μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου, διὰ ν' ἀπαλλοτριώσῃς τὴν χήραν καὶ τὸν ὀρφανὸν ἀπὸ τὰ δικαιώματά των; Δὲν ἀποκρίνεσαι; Ὅποιος σιωπᾷ καταφάσκει,» Καὶ ῥίπτων τὸ κρανίον τοῦτο, ἔλαμβανεν ἄλλο ἀνὰ χεῖρας· «Δὲν εἶναι σὺ ἡ κεφαλὴ κάμμιός ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὥραιας τὰς κόυφας, αἱ ὁποῖαι εἰς ἄλλο δὲν ἀσχολοῦνται εἰς τὸν κόσμον, παρὰ νὰ ξηροκαμαρώνωσι; Δὲν ἀποκρίνεσαι; Ἡ σιωπὴ σου εἰς κατάφασιν.» Ἐπιθέτων δ' ἔπειτα γυναικίον τινὰ κόσμον ἐπὶ τοῦ βδελυροῦ τούτου κρανίου· «Κεφαλὴ κόυφη, ἔλεγεν» εἰπέ με τώρα ποῦ εἶναι τὰ γοητευτικὰ ἐκεῖνα ὄμματα σου, τὰ ὁποῖα ἐστριφογύριζες μὲ τόσῃ χάριν καὶ ἐμάγευες τὸν ὄρῳνα; Ποῦ εἶναι τὸ νόστιμον ἐκεῖνο σιόμα, τὰ χαρίεντα ἐκεῖνα μειδιήματά σου, τὰ κοράλλινά σου χεῖλη, τὰ ὁποῖα ἔπεμψαν εἰς τὴν κόλασιν τόσον πλῆθος λατρευτῶν σου; Ποῦ εἶναι οἱ ὀδόντες σου οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὡς μαργαρίται καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ἐναβρύνετο; Ἐκεῖνος ὁ ἀλαβάστρινος λαιμός σου; Ἐκεῖνο τὸ ἐρύθθημα τοῦ προσώπου, ἐκεῖνα τὰ ψιμύθια. . . .» Ἀπελθε μισρὰ κεφαλῇ. . .» Καὶ οὕτως ἐξηκολούθει ὁ καππουκῖνος καὶ μὲ ἄλλας κεφαλὰς, συνδιαλεγόμενοι μετ' αὐτῶν κατὰ τὸν ὅποιον ἤθελε νὰ δώῃ εἰς ἕκαστον ὑποκείμενον,

«Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'. ἠρώτησε τὸν περίφημον τῆς Γαλλίας Ἱεροκῆρυκα Βουρδαλὸν τὴν γνώμην του περὶ τοῦ πατρὸς Ὀνωρά τε. «Μεγαλειότατε,» ἀπεκρίθη ὁ ἱεροκῆρυξ οὕτως Ὀνωράτος σαγηνεῖ τὰ ὦτα, πλὴν διασπαράσσει τὰς καρδίας. Καὶ εἰς τὰς διδασκὰς του ἀποδίδονται τὰ βαλάντια τὰ ὁποῖα κλέπτονται εἰς τὰς ἰδικὰς μου.»